

כצפוי מחפש אשרף פואח'רי אחר זהותו "בארץ השניות הבלתי נסבלת של החיים".
החמור כמטפורה למצבו הקיומי מופיע בתערוכה כחותם- אישי, כאותה טוגרא, המוכרת באיסלאם כחותם השולטנים.
עבודות צנועות, מינימליסטיות שיש בהן חיבור משכנע בין גישה גרפית- פלקטית לגישה ציורית בעלת עומק.
העבודות בתערוכה ברובן מיניאטוריות אך כוחן לא נעלם גם בפורמטים גדולים.
אשרף מוותר על הברק החיצוני ובוחר באינטימי. כאילו מתרוצצת בו המחשבה: העוד נשאר דבר לשים עליו את חותמו?
האמנם חותמי הוא? ומי אני? הלא אני כמות שהנני"
- אשרף "אנא חמאר" - בחרת בשם המדבר על זהותך - תרחיב בבקשה.
יש לי רצון ליצור הזדהות של הצופה בעבודותי אני רוצה שהצופה יתחיל לחשוב על עצמו ושאל: מי אני? דימוי החמור משרת אותי בתפקיד של מראה, בה משתקף ה"אני".
- האמפטיה שלך לחמור נראית לי כמו אהבת ילד לחיה האהובה עליו.
- בילדותי היינו כותבים בגרפיטי "אנא חמאר" באבני גיר על קירות הבתים היינו מתחבאים ומחכים שיעבור מישהו ויקרא את המילים כדי שנוכל לצחוק עליו. היום בחרתי לחבק את החמור כמו את זהותי האישית שהתהוותה בשלבים עד כדי כך שאני משוכנע בתוך תוכי ש"אני חמור".
במחשבה בוגרת הבנתי שהחמור הוא מטפורה לעקשנות, לעקביות, סבלנות, חכמה, שקטה ועבודה קשה, החמור מקבל את "היש" ומשלים עם קשיי החיים.
- אשרף אתה כואב את יחס החברה לקבוצות מסוימות כאל "חסרות- ערך" דרך דימוי החמור, למה?
- היחס אל אנשים כאל "סתם" אנשים בגלל שהחברה בחרה להגדיר אותם כך כאילו אין חשיבות עם חיים הם או מתים מתחברת לי לסטיגמה שזכה לה החמור. כחיה שמתחיסים אליה בזלזול גם- בביטויים העממיים.
ברטולד ברכט הגדיר את "האני" באחד מביטוייו ואמר: "אני חרא" לדעתי זהו ביטוי שבא לחדד את בעיית זלזול החברה באחר. זהו ביטוי חכם שמדבר בלשון כפולה.
- הזכרת את ג'וחא - גיבור הסיפור העממי שמשחק תפקיד של "טיפש" המזוהה עם חמורו, בעבודותיך קיים משחק כפול תוך שימוש בחומר מסוהה ולעג עצמי מתחכם.
- סיפורי ג'וחא מסופרים כבדיחות שמאחוריהן מסתתרת חכמת חיים שאני מזדהה איתה. וגם עם הפשטות של האיש שממעיט בערכו אבל בעצם הוא זה שרואה את המציאות בפקוס מחודד.

דרורה דקל